

**C-448/21. sz. ügy****Előzetes döntéshozatal iránti kérelem****A benyújtás napja:**

2021. július 21.

**A kérdést előterjesztő bíróság:**

Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Central Cível

**Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:**

2021. február 5.

**Felperes:**

Portugália – Administração de Patrimónios, SGPS, S. A.

**Alperes:**

Banco BPI, S. A.

---

**Tribunal Judicial da Comarca do Porto (portói kerületi bíróság, Portugália)****Porto – JC Cível (központi polgári bíróság) – Juiz 5 (5. sz. bíróság)**

[*omissis*] 5.º Juízo Central Cível do Porto do Tribunal Judicial da Comarca do Porto, Portugal (portói kerületi bíróság, portói 5. sz. központi polgári bíróság [Portugália]),

Felperes: Portugália – Administração de Patrimónios, SGPS, S. A., székhelye: Lisszabon (Portugália) [*omissis*]

Alperes: BANCO BPI, S. A., székhelye: Portó (Portugália) [*omissis*]

**ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELEM**

A 2015. november 25-i (EU) 2015/2366 európai parlamenti és tanácsi irányelv értelmezése

(Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke (1) bekezdésének b) pontja és (2) bekezdése)

A Tribunal Judicial da Comarca do Porto – 5.º Juízo Central Cível do Porto (portói kerületi bíróság, portói 5. sz. központi polgári bíróság) az előtte folyamatban lévő jogvita eldöntéséhez szükségesnek ítélte okból azt kéri, hogy az EURÓPAI UNIÓ BÍRÓSÁGA hozzon előzetes döntést a 2015. november 25-i (EU) 2015/2366 európai parlamenti és tanácsi irányelv 61., 72., 73. és 74. cikkének értelmezésére vonatkozó, alább kifejtett kérdésekről.

[omissis]

A. *Az Európai Unió Bírósága elé terjesztett kérdések*

A 2015. november 25-i (EU) 2015/2366 európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: irányelv) alkalmazásában:

- I. Az irányelv 73. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „fizetési műveletnek” minősül-e, ha a pénzforgalmi szolgáltató emberi beavatkozással teljesíti a papíron kiállított, digitalizált és elektronikus formában, a felhasználó által létrehozott e-mail-fiókból számára küldött fizetési megbízást?
- II. Úgy kell-e értelmezni az irányelv 73. cikkének (1) bekezdését, hogy:
  - II. I. A 71. cikk rendelkezéseinek, illetve a csalás észszerű gyanúja megfelelő közlésének sérelme nélkül, elegendő-e a (pénzforgalmi szolgáltató) (a fizető fél részére való) visszatérítési kötelezettségének beállításához a fizetési művelet engedélyezésének hiányára vonatkozó egyszerű nyilatkozat, anélkül hogy ahhoz bizonyítékok kapcsolódnának?
  - II. II. Az előző kérdésre adandó igenlő válasz esetén – az irányelv 72. cikkében foglalt, a bizonyítási teherre vonatkozó szabályok alkalmazásának a felek (fizető fél és szolgáltató) között létrejött, az irányelv 61. cikkének (1) bekezdése által megengedett megállapodás alapján történő mellőzése következtében – kizárható-e az a rendelkezés, amely szerint a fizető fél egyszerű nyilatkozata elegendő?
  - II. III. Az előző kérdésre adandó igenlő válasz esetén csak akkor köteles-e a pénzforgalmi szolgáltató haladéktalanul visszatérítést nyújtani a fizető félnek, ha utóbbi bizonyítja, hogy a művelet nem volt engedélyezett, amennyiben – kizárva az irányelv 72. cikke alkalmazását – az alkalmazandó jogszabályi vagy szerződéses rendelkezések megkövetelik, hogy a fizető fél bizonyítékot nyújtson be?
- III. Lehetővé teszi-e az irányelv 61. cikkének (1) bekezdése nem csupán az irányelv 74. cikke alkalmazásának mellőzését, hanem azt is, hogy a kizárt rendszer helyett a (nem fogyasztó) felhasználó és a pénzforgalmi szolgáltató

közötti megállapodással – különösen az irányelv 73. cikkének rendelkezéseitől való eltéréssel – a fizető fél felelősségének szigorúbb rendszerét állapítsák meg?

*B. A jogvita tárgyának rövid ismertetése*

- 1 A felperes, a Portugália SGPS S. A. (a továbbiakban: Portugália) az alperes Banco BPI S. A.-nál (a továbbiakban: Banco BPI) vezetett bankszámlával rendelkezik. A Portugália e bankot 2 500 000 euró kamatokkal növelt összegének megfizetésére szólította fel.
- 2 A Portugália azt állítja, hogy bankszámlájáról a Banco BPI egy nem engedélyezett átutalást teljesített az említett összegben.
- 3 A Banco BPI védekezésül azt állítja, hogy az ügyletet elektronikus levélben kapott rendelkezéseknek megfelelően hajtották végre.

*C. A vonatkozó tények összefoglalása*

- 4 A 2018. pénzügyi évben 9 039 882,33 euró pénzügyi eredményt elért Portugália részvénytársaság folyószámlatulajdonos a Banco BPI-nél, amely a Banco de Portugal (portugál nemzeti bank) nyilvántartásába felvett hitelintézet.
- 5 A Portugália kérelmezte a Banco BPI-től, hogy a bankszámlájáról kiinduló műveletek végzése céljából a Banco BPI számára elektronikus levélben küldhessen megbízásokat.
- 6 A felperes bankszámláján a rendelkezések fax vagy e-mail útján történő teljesítésének engedélyezése érdekében 2018 januárjában a felek írásbeli megállapodást kötöttek az alábbiak szerint:
  - 6.1. „A Portugália – Administração de Patrimónios, SGPS, S. A. [...] felhatalmazza a Banco BPI, S. A.-t, hogy az általa fax vagy e-mail útján továbbított [...] minden olyan műveletet [...] hajtsa végre az alább megjelölt számlákon, amelyeknek a Banco BPI, S. A.-nál a társaság a tulajdonosa.”
  - 6.2. „E célból a Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, S. A. felhatalmazza a Banco BPI, S. A.-t, hogy [...] b) ne hajtsa végre az e-mailben küldött rendelkezést, ha ahhoz nem csatolták az érvényes aláírással (aláírásokkal) és a számlavezetésre kellő felhatalmazással ellátott rendelkezés megfelelően aláírt, digitalizált másolatát.”
  - 6.3. „A Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, S. A. tudomásul veszi [...], hogy a Banco BPI, S. A. felelőssége a fent meghatározott követelmények teljesülésének ellenőrzésére korlátozódik [...]. A Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, S. A. vállal minden felelősséget és minden

következményt, amely az elektronikus levelezés jogosulatlan, visszaélésszerű vagy csalárd használatából [...] ered, viselve minden olyan hátrányt, amely a számlájára (számláira) vonatkozó, valamilyen módon meghamisított vagy eltorzított, illetve nem a tulajdonos(ok)tól származó rendelkezések teljesítéséből ered. [...] A Bank nem vállal felelősséget az elektronikus levelezés [...] használatából – ideértve a késedelemből, elvesztésből, illetéktelen behatolásból, a továbbított információ torzításából vagy félreértéséből, illetve az aláírások vagy dokumentumok hamisításából – eredő károkért vagy hátrányokért.”

- 7 A Portugália által létrehozott e-mail-fiókot az általa beállított jelszó védi, és nem képezi részét annak az elektronikus banki szolgáltatásnak, amelyet a Banco BPI kínál.
- 8 A Banco BPI a Portugália e-mail-fiókjának létrehozásában semmilyen módon nem vett részt, annak használatához belépési adatokat nem biztosított, és e fiókot a szerverein nem tárolja.
- 9 2020. március 25-én egy harmadik személy meg nem határozott módon, engedély nélkül hozzáfért a Portugália e-mail-fiókjához és onnan 2 500 000,00 euró összegű átutalási megbízást küldött a Banco BPI szolgálatainak.
- 10 A Portugália által nem engedélyezett, 2020. március 25-i átutalási megbízást a Bank BPI adminisztratív szolgálatai hajtották végre azt követően, hogy összevetették a kapott átutalási megbízáson szereplő aláírásokat a Portugália képviselőinek a bank informatikai rendszerében rögzített, saját kezű aláírásaival.

*D. A jelen ügyben alkalmazandó nemzeti jogi rendelkezések szövege*

- 11 A jelen ügyben többek között az irányelvet a belső jogba átültető, Decreto-Lei n.º 91/2018, de 12 de novembro (2018. november 12-i 91/2018. sz. törvényerejű rendelet) 100.º cikkének 2- bekezdése, 113.º cikkének 1- és 3- bekezdése, valamint 114.º cikkének 1- és 2- bekezdése alkalmazandó.
- 12 Ezek a cikkek az irányelv<sup>1</sup> 61., 72., 73. és 74. cikkének rendelkezéseit tartalmazzák, jelentős változtatások nélkül, ezért ismertetésük nem szükséges.

*[omissis]*

13 *[omissis]*

14 *[omissis]*

15 *[omissis]*

<sup>1</sup> Más forrás megjelölésének hiányában minden említett cikk a 2015. november 25-i (EU) 2015/2366 európai parlamenti és tanácsi irányelvre utal.

16 [omissis]

*F. Az irányelv értelmezésével kapcsolatban kétségeket támasztó okok*

*F.1. Előzetes megfontolások – Az irányelv hatálya alá tartozó jogvita keretei*

- 17 Az alperes azt állítja, hogy a 73. cikk (1) bekezdésében foglalt szabály nem vonatkozik az olyan „fizetési eszközök” útján teljesített fizetési műveletekre, amelyek a pénzforgalmi szolgáltató (megbízás teljesítésével kapcsolatos) tevékenységét az alkalmazottai (emberi) beavatkozásával közvetítve valósítják meg [omissis]. Az alperes azt is fenntartja, hogy amennyiben a felhasználó nem „fogyasztó” és nem is „mikrovállalkozás”, a felek a szerződésben rendelkezhetnek úgy, hogy az irányelv 73. cikkének (1) bekezdésében foglalt szabály nem alkalmazandó [omissis].
- 18 Úgy tűnik, hogy az irányelv értelmében a szolgáltató által nyújtott, fent leírt szolgáltatás – azaz az elektronikus levélben továbbított megbízások teljesítése a szolgáltató alkalmazottja részéről, a rendelkezések ilyen módon történő továbbítását lehetővé tevő előzetes megállapodás alapján – olyan „pénzforgalmi szolgáltatás”, amely a 4. cikk 3. pontjának (és a melléklet 3. pontjának) hatálya alá tartozik, és amely a 3. cikk értelmében nem áll kizáró ok hatálya alatt.
- 19 A 4. cikk 5. pontjának szövege kifejezetten „fizetési műveletként” utal arra, hogy a szolgáltatás nyújtója pénzáttalást teljesít az ügyfél olyan utasítása alapján, amelyet elektronikus levélben továbbított az általa (a szolgáltató beavatkozása nélkül) létrehozott személyes e-mail-fiókból. E következtetést megerősíti a 4. cikk 13. pontja utolsó részének megfogalmazása, amely a „fizetési megbízás” fogalmára utal.
- 20 Elismerhető, hogy a felek által elfogadott eljárás a 4. cikk 14. pontja értelmében „fizetési eszköznék” minősül. Igaz ugyan, hogy a személyes e-mailben továbbított egyszerű utasítás nem minősül sem olyan „fizikai eszköznék”, sem olyan „eljárásnak”, amelyet kifejezetten a fizetési megbízások továbbítására vagy a felhasználó és a szolgáltató közötti kereskedelmi kapcsolat bármely más céljára terveztek (vö. az Európai Bizottság által közzétett „Your questions on PSD” című dokumentum 34. kérdését [<https://ec.europa.eu/>]). Ugyanakkor, ha a felek meghatározzák, hogy az utasítást kizárólag abban az esetben bocsátják ki *megfelelően*, ha papíron készül, szerepel rajta a fizető fél képviselőinek eredeti, kézzel írt aláírása, majd azt digitalizálják és megküldik a szolgáltatás nyújtójának, már egy olyan eljárásról van szó, amely a „fizetési eszköz” fogalma alá tartozhat. E fogalmat illetően ugyanis a [fizetési szolgáltatásokról szóló első irányelv] fényében a Bíróság már megállapította, hogy „a 2007/64 irányelv 4. cikkének 23. pontját úgy kell értelmezni, hogy mind a fizető fél által saját kezűleg aláírt befizetési utalvánnyal kezdeményezett átutalási megbízás kibocsátásán alapuló eljárás, mind pedig az internetes átutalási megbízás kibocsátásán alapuló eljárás e rendelkezés értelmében vett fizetési eszköznék minősül” (a Bíróság 2014. április 9-i T-Mobile Austria ítélete, C-616/11, EU:C:2014:246, 29–44. pont).



- 21 A 64. cikk (1) bekezdéséből és (2) bekezdésének második albekezdéséből az következik, hogy a fizetési művelet abban az esetben „nem engedélyezett”, ha azt nem jogosult személy végzi (mivel nem a fizető fél, illetve nem az általa feljogosított személy). Márpedig okkal minősíthető „nem engedélyezett fizetési műveletnek” a megrendelt művelet, ha azt a felhasználó – akinek az e-mail-fiókjához jogellenesen hozzáfértek – nem engedélyezi (vö. a Bíróság 2019. április 11-i Mediterranean Shipping Company ítélete, C-295/18, EU:C:2019:320, 43. és 54. pont).
- 22 Noha az egyértelmű, hogy a *hitelesítés* bizonyítása a szolgáltatás nyújtóját terheli, az már korántsem az, hogy neki kell bizonyítania az *engedélyezést* (a megbízás felelős[ség]e), bár úgy tűnik, hogy ez a 4. cikk 29. pontjából, a 72. cikk (1) bekezdéséből, a 73. cikk (1) bekezdéséből, valamint (*a contrario*) a 63. cikk (1) bekezdésének b) pontjából következő megoldási szabály: amennyiben a felhasználó vitatja, hogy engedélyezett egy teljesített fizetési műveletet, a pénzforgalmi szolgáltató nem csupán az ügylet alaki hitelesítésével kapcsolatos bizonyítási terhet viseli – vagyis a jelen ügyhöz hasonló esetekben az „érvényes aláírások” összevetésének (és hasonlóságának) bizonyítását –, hanem az arra vonatkozó bizonyítási terhet is, hogy az ügyletet a fizető fél ténylegesen engedélyezte (illetve hogy a fizető fél részéről csalás, szándékosság vagy súlyos gondatlanság merült fel).
- F.2. Az első kérdés: az irányelv 73. cikke (1) bekezdésének alkalmazhatósága*
- 23 Úgy tűnik, hogy az uniós jogalkotó a 73. és 74. cikkben az engedély nélküli művelet teljesítéséből eredő veszteségek kockázatát arra terheli, aki a kockázatot ellenőrizni tudja. Úgy tűnik, hogy a kockázat ellenőrzésének gondolata (a pénzforgalmi szolgáltatás ellenőrzése révén) megjelenik többek között a 68. cikk (2) bekezdésében, a 69. cikk (1) bekezdésének a) pontjában és (2) bekezdésében, a 70. cikk (1) bekezdésének a), c) és e) pontjában, valamint (2) bekezdésében foglalt szabályokban is.
- 24 Önmagában a kockázat forrása feletti ellenőrzés csak abban az esetben magyarázza a „nem engedélyezett fizetési művelet” veszteségének mintegy *automatikus módon* a szolgáltatóra terhelését, ha az ügyletet a szolgáltató által létrehozott *automatizált* „pénzforgalmi szolgáltatás” felhasználásával teljesítik, amely magában foglalja a „hitelesítési adatok” kiosztását. Tehát „távoli fizetési műveletről” vagy bankkártyahasználatról van szó, amelyek során – mivel a felhasználók tevékenysége kizárt – a fizetés kezelése teljesen automatizált (a pénzforgalmi szolgáltató emberi beavatkozása nélkül).
- 25 Az online banki szolgáltatás (*telebanking*, vagy *home banking*) keretében a 73. és 74. cikk által kialakított megoldások érthetőek. A bank ellenőrzi az általa létrehozott elektronikus platform – amely a bank tulajdonában van, ő kezeli azt, és övé a szerver, amelyre telepítették – használatából eredő kockázatot, amelyhez ügyfelei távolról, az interneten keresztül, a bank által biztosított belépési adatokkal férhetnek hozzá, így például közvetlenül, azaz a bank emberi

beavatkozása nélkül végezhetnek átutalásokat. Az ügyfél ez esetben már nagymértékben ellenőrzi a 4. cikk 31. pontja szerinti belépési adatokhoz való jogosulatlan hozzáférés kockázatát.

- 26 Ez a kockázatmegosztás alkalmazandó például a személyes biztonsági eszközökkel védett bankkártyákkal végzett műveletekre is.
- 27 A fizető fél e-mail-fiókjából, e-mailben továbbított, aláírt és digitalizált fizetési megbízásnak a szolgáltató alkalmazottainak beavatkozásával történő teljesítése alapvetően különbözik a fent ismertetett „online bank” és a bankkártyahasználat esetétől. Ilyen teljesítés során az alkalmazott fizetési eszközt és a hitelesítési adatot nem a szolgáltató biztosítja, és nem is a szolgáltató ellenőrzi. Azokat a felhasználó hozza létre és lényegében ő ellenőrzi; a felhasználó például az, aki létrehozza az e-mail-fiókját, meghatározza az általa választott jelszó biztonsági szintjét, meghatározza az e-mail-fiókjához való hozzáféréshez használt eszközök biztonsági szintjét, és kiválasztja az internet-hozzáféréshez használt (vezetékes vagy mobil) hálózatokat.
- 28 Amennyiben a felek által megállapodott „fizetési eszköz” alapján *megfelelően hitelesített* „fizetési megbízás” előzi meg a „fizetési műveletet”, és a pénzforgalmi szolgáltató (megbízást teljesítő) emberi tevékenységének (azaz „fizikai” alkalmazottai) közvetítésére kerül sor, az engedélyezés hiányának érdemi hibája szükségszerűen a (teljes mértékben a fizető fél által ellenőrzött) „fizetési megbízás” szakaszában, és nem a megbízás szolgáltató általi teljesítése szakaszában található. Így a kockázat *forrásának* jobb ellenőrzése önmagában nem tűnik elegendőnek ahhoz, hogy a jelenlegihez hasonló esetekben magyarázza a 73. cikk (1) bekezdésének lehetséges alkalmazását.
- 29 Felmerül tehát a kérdés, hogy a 73. cikk (1) bekezdése a pénzforgalmi szolgáltatóra ruházza-e a nem engedélyezett fizetési műveletekért való felelősséget annak ellenére, hogy *nem ő ellenőrzi leginkább a kockázat forrását*.
- 30 E tekintetben el kell ismerni, hogy a pénzforgalmi szolgáltatások egyes igénybevevői úgyszintén „fel tudják mérni a csalás kockázatát, és megfelelő ellenintézkedéseket tudnak hozni” (lásd az irányelv (73) preambulumbekzdését), és az az elgondolás, hogy a „fizetési eszköz” használata leginkább a szolgáltató számára előnyös, nem érvényes abban az esetben, ha a megbízások teljesítése során ez az eszköz az alkalmazottai emberi beavatkozását követeli meg, ami szükségszerűen költségesebb és lassabb.
- 31 Lehetséges azonban az is, hogy az uniós jogalkotó szándékosan írt elő a szolgáltató által ellenőrzött kockázat tekintetében aránytalan felelősséget, mégpedig kényszerítő céllal, „előmozdítva a biztonságosabb eszközök kibocsátását” (célkitűzés a 2006. november 13-i 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben, amint azt az irányelv (34) preambulumbekzdése megismétli).

- 32 Ha egyértelmű, hogy a 73. cikk (1) bekezdését nem a jelen ügghöz hasonló esetekre dolgozták ki, és azokra nem is alkalmazható, a beavatkozók felelősségét a belső jog figyelembevételével kell vizsgálni, különösen oly módon, hogy a bíróság által a felek konkrét magatartása tekintetében végzett értékelés függvényében állapítják meg a művelettel okozott hátrányoknak az egyik, vagy mindkét félre terhelését.

*F.3. A második kérdés: a haladéktalan visszatérítés módozatai és módosítása*

- 33 A 73. cikk (1) bekezdésének első része a nem engedélyezett művelet megvalósításából eredő veszteségekért fennálló polgári jogi felelősségre vonatkozó szabály. Azonban e szabály egyúttal megállapítja, illetve az azt megelőző rendelkezésekben (azaz a 72. cikkben) megállapítottak tekinteti, hogy (a 71. cikk rendelkezései és a csalást valószínűsítő észszerű okok sérelme nélkül) annak érdekében, hogy a szolgáltató köteles legyen haladéktalanul visszatérítést nyújtani a fizető félnek, *a fizető felet csak a fizetési művelet engedélyezésének hiányára vonatkozó közlés (állítás) terheli*, de a bizonyítás (*bizonyíték*) nem.
- 34 Erre a jogi keretre tekintettel felmerül a kérdés, hogy ha a nem engedélyezett művelet teljesítéséből eredő veszteségekért való polgári jogi felelősségre vonatkozó szabály – a pénzforgalmi szolgáltatónak a fizető fél által elszenvedett károkért való felelősségével – változatlanul fennmarad, akkor a 72. cikk bizonyítási teherre vonatkozó szabályai alkalmazásának a felek megállapodása alapján – a 61. cikk (1) bekezdése által megengedett módon – történő mellőzése következtében kizárásra kerül-e a szintén a 73. cikk 1) bekezdésében foglalt azon szabály, amely szerint a visszatérítési kötelezettség a fizetési művelet jogosulatlan teljesítésének pusztán közlésével (állításával) *haladéktalanul* (ugyanakkor a fizető fél részéről felmerült csalás, csalárd szándék vagy súlyos gondatlanság későbbi bizonyításának – *solve et repete* – sérelme nélkül) keletkezik.
- 35 Az a kétség merül fel tehát, hogy – annak ellenére, hogy a 61. cikk (1) bekezdése nem említi a 73. cikket – a 72. cikkben meghatározott bizonyítási teherre vonatkozó szabályok alkalmazásának mellőzése azt jelenti-e, hogy a pénzforgalmi szolgáltató csak akkor köteles a fizető félnek haladéktalanul visszatéríteni a pénzt, ha (a 71. cikk rendelkezései és a csalást valószínűsítő észszerű okok sérelme nélkül) a fizető fél *először* bizonyítja, hogy a művelet nem volt hitelesített, és hogy ő azt nem engedélyezte, feltéve, hogy a 72. cikk alkalmazását kizárva az alkalmazandó rendszer (más érvényes jogi vagy szerződéses rendelkezés alapján) a bizonyítási terhet a fizető félre hárítja.

*F.4. A harmadik kérdés: a szolgáltató felelősségének szerződéses korlátozása*

- 36 Az alperes által a 73. cikk (1) bekezdésében előírt szabályozástól való eltérés tekintetében előterjesztett második kérdése – a felek megállapodása alapján a 74. cikk alkalmazásának kizárása következtében – azt jelenti, hogy a 61. cikk (1) bekezdésében foglalt szabály nem csupán az említett kizárást teszi lehetővé,



hanem azt is, hogy a kizárt jogi szabályozás helyett szerződéses úton a fizető fél számára *szigorúbb* felelősségi rendszert hozzanak létre.

- 37 Igaz ugyan, hogy a 61. cikk (1) bekezdése szó szerint csak arról rendelkezik, hogy a felhasználó és a pénzforgalmi szolgáltató megállapodhat abban, hogy a 74. cikk „részben vagy egészben nem [alkalmazandó]”. Ebben az értelemben azt lehet mondani, hogy ez a szabály csak azt teszi lehetővé a felek számára, hogy kizárják a (74. cikkben összegyűjtött), a fizető fél felelősségét megállapító szabályok alkalmazását, miközben fenntartják a rendszer többi elemét; ami azt jelenti, hogy e szabály csak azt teszi lehetővé a felek számára, hogy a *fizető fél javára* kössenek megállapodást (teljesen vagy részben megszüntetve a fizető fél felelősségének jogforrását). Így például ezen értelmezés szerint a 61. cikk (1) bekezdése lehetőséget biztosít a fizető fél azon kötelezettségének szerződéses kizárására, hogy a veszteségeket (a 74. cikk (1) bekezdésében előírt) 50 euró erejéig viselje, de arra nem, hogy ezen értéket 500 euróra emeljék.
- 38 Az is igaz, hogy az irányelv – amint azt első preambulumbekendése is jelzik – rendkívül magas szintű védelmet biztosít a felhasználók, különösen a fogyasztók számára. Mindazonáltal a 61. cikk (1) bekezdésének említett értelmezése éppen emiatt tartalmaz ellentmondást. Ha a 74. cikk alkalmazása csak a fizető fél *javára* zárható ki, nincs értelme a 61. cikk (1) bekezdésében azon előírásnak, hogy az említett 74. cikk alkalmazásától való eltérés kizárólag akkor megengedhető, „amennyiben a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő nem fogyasztó”. Nem indokolt megtiltani a szerződéses kizárást, ha az csak a fogyasztó javára történhet.
- 39 Ez a következtetés az irányelv (53) és (73) preambulumbekendésével összefüggésben értelmezve azt sugallja, hogy a felek *súlyosbíthatják* a fizető fél felelősségét a nem engedélyezett fizetési műveletek tekintetében, amennyiben a fizető fél nem fogyasztó, és így korlátozhatják a szolgáltató 73. cikk (1) bekezdésében előírt felelősségét.

*G. Az irányelv és az alkalmazandó nemzeti jogszabály rendelkezései közötti kapcsolat*

- 40 Az irányelv rendelkezései és az alkalmazandó nemzeti jogszabály közötti kapcsolat közvetlen, mivel utóbbi az (EU) 2015/2366 irányelvet a belső jogrendbe átültető, 2018. november 12-i 91/2018. sz. törvényerejű rendelet.
- 41 A jogvita megfelelő elbírálása érdekében szükséges a 91/2018. sz. törvényerejű rendeletben az irányelv 73. cikkének rendelkezéseit tartalmazó 114.° cikk 1- és 2- bekezdésének értelmezése annak meghatározása érdekében, hogy az abban foglalt szabályok alkalmazandók-e a felek által elfogadott eljárástípusra. Csak az irányelv helyes (és egységes) értelmezése teszi lehetővé a jogvita igazságos rendezését.

Portó, 2021. február 5.

bíró

MUNKADOKUMENTUM